

katolinen tai islamilainen pappi ei voi tehdä. Komission jäsen Diamantopoulou vastasi 9. tammikuuta 2001 kysymykseen E-3622/00 ⁽¹⁾, joka koski juuri tätä miesten ja naisten tasa-arvon kysymystä uskonnollisten toimitusten täytöntöönpanossa, mainitsematta kuitenkaan asian ydintä.

On syytä panna merkille, että komissio sisällytti kertomukseensa ”Naisten ja miesten yhtäläiset mahdollisuudet Euroopan unionissa” ⁽²⁾ joukon ehdotuksia, jotka koskevat tasa-arvon lujittamista EU:n sisällä, ja puhui ”tasapainoisesta osallistumisesta päätöksentekoon”, sukupuoliulottuvuuden ottamisesta mukaan työllisyysstrategiaan jne.

Sopiiko se, ettei naisia vihitä papeiksi, yhteen tasa-arvon aatteen kanssa sellaisena kuin komissio ja muut EU:n toimielimet sitä mainostavat? Mikä on komission kanta siihen, että protestanttisessa kirkossa on naispappeja? Mitä aloitteita komissio voisi toteuttaa, jotta asia tulisi laajemmin tunnetuksi ja jotta muut kristilliset kirkot ja muut uskonnot (juutalainen, islamilainen jne.) ymmärtäisivät, että naisille on annettava mahdollisuus pappisvihkimykseen? Mikä on komission näkemys avioliiton ja perheen perustamisen kieltämisestä kaikkien uskontojen ja kaikkien kristillisten kirkkojen papeilta lukuun ottamatta ortodoksista kirkkoa, jossa avioliitto ja perheen perustaminen edustavat saavutusta ja ovat selvä osoitus ihmisluonnon kunnioittamisesta?

⁽¹⁾ EYVL C 151 E, 22.5.2001, s. 196.

⁽²⁾ KOM(1999) 106 lopullinen, 5. maaliskuuta 1999).

Anna Diamantopouloun komission puolesta antama vastaus

(4. syyskuuta 2001)

Kuten mainittiin komission vastauksessa arvoisan parlamentin jäsenen kirjalliseen kysymykseen E-3622/00 ⁽¹⁾, komissio ei voi puuttua eikä ottaa kantaa kysymyksiin, jotka eivät kuulu yhteisön toimivaltaan. Näihin kysymyksiin kuuluvat myös kirkolliset sakramentit, jotka perustuvat kunkin uskonnon omiin sääntöihin.

⁽¹⁾ EYVL C 151 E, 22.5.2001.

(2002/C 40 E/172)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-2003/01

esittäjä(t): Robert Goebbels (PSE) komissiolle

(6. heinäkuuta 2001)

Aihe: Unionin asukaskohtaista tulotasoa koskevat tilastot

Euroopan unionissa — tarkemmin sanottuna Eurostatissa — laaditaan säännöllisesti tilastoja, joissa verrataan esimerkiksi asukaskohtaista tulotasoa unionin eri jäsenvaltioissa. Äskettäin julkaistussa tilastossa verrataan unionin jäsenvaltioiden ja jäsenehdokasvaltioiden välisiä tuloeroja. Kun unionin keskiarvo on asetettu indeksiin 100 vertailusta käy ilmi, että laajentuneen unionin köyhin valtio olisi Bulgaria (indeksi 23) ja rikkain valtio Luxemburg (indeksi 181). Näiden tulosten saamiseksi Eurostatissa laskettiin kunkin valtion bruttokansantuote ostovoiman perusteella ja jaettiin tämä valtion asukasmäärällä. Eikö tämä laskutapa johda tulosten vääristymiseen etenkin kun on kyse Luxemburgista, jonka bruttokansantuotteen vaikuttaa sekä maassa asuvien että muissa jäsenvaltioissa asuvien työ, koska Luxemburgin ulkopuolella asuvia ei oteta huomioon jaettaessa bruttokansantuotetta suurherttuakunnan asukasmäärällä?

Asia on merkityksetön kaikissa muissa unionin jäsenvaltioissa päinvastoin kuin Luxemburgissa, jonka 275 000 työntekijästä noin 95 000 oli huhtikuussa 2001 rajatyöntekijöitä, jotka eivät asu Luxemburgissa, eli yli 37 prosenttia työssäkävystä väestöstä. Eikö Eurostatissa olisi tarkistettava tällaisten tilastojen laadinnassa käytettäviä epätarkkoja laskutapoja?

Pedro Solbes Miran komission puolesta antama vastaus

(18. syyskuuta 2001)

Euroopan yhteisöjen tilastotoimisto (Eurostat) julkistaa vuosineljänneksen kattavat, euroina ja ostovoima-standardina ilmaistut bruttokansantuoteluvut (BKT-luvut) asukasta kohti jäsenvaltioittain, ehdokasmaittain ja myös muiden maiden osalta.

Ennen arvoisan parlamentin jäsenen kysymykseen perehtymistä on syytä selvittää tämän keskustelun keskeisen aiheen eli bruttokansantuotteen, mutta myös bruttokansantulon (BKTL) peruskäsitteitä.

Bruttokansantuote ilmoittaa maan kotimaisten tuotantoyksiköiden lopullisen tuloksen. Se voidaan laskea monin eri tavoin, joista tunnetuin on kulutukseen perustuva laskutapa. Siinä bruttokansantuote määritellään kotitalouksien kulutuksen, julkisyhteisöjen kulutuksen, kiinteän pääoman bruttomuodostuksen ja ulkomaankaupan taseen summaksi.

Sitä vastoin bruttokansantulo ei ole niinkään tuotokseen vaan tuloihin liittyvä käsite. Se saadaan vähentämällä BKT:stä ulkomaisille talousyksiköille maksettu ensitulo ja lisäämällä BKT:hen ulkomailta saatu ensitulo.

Kansainvälisissä vertailuissa varallisuuden indikaattorina käytetään ensisijaisesti ja yleisen käytännön mukaan bruttokansantuotetta, jonka kotimaiset ja ulkomaiset talousyksiköt tuottavat maan talousalueella. Tämän indikaattorin perusteella Luxemburg luokitellaan maailman rikkaimmaksi maaksi, jota koskeva indeksi vuonna 2000 oli jopa 190 (EUR15 = 100).

Tämä on selitettävissä monin eri tavoin:

- Luxemburg on erikoistapaus, sillä se määritellään kokonsa perusteella yhdeksi alueeksi. Kaikilla niillä alueilla, jotka ovat tärkeitä talouselämän keskuksia, on suuri määrä muualta tulevia työntekijöitä, joilla on merkittävä vaikutus maan bruttokansantuotteeseen (EU:ssa on myös muutamia muita samankaltaisia alueita, joista kaksi ohittaa myös Luxemburgin: Hampurin alueellinen BKT oli vuonna 1998 jopa 12 pistettä ja Inner Londonin BKT 67 pistettä suurempi kuin Luxemburgin vastaava luku);
- Luxemburgin bruttokansantuotetta kasvattavat muualta tulevien työntekijöiden, mutta myös muiden rajanaapurimaiden asukkaiden tekemät ostot ja etenkin kulutustavaraostokset maan alueella. Näitä ostoja pidetään vientiin kuuluvina, joten ne luetaan BKT:hen kuuluviksi. Ostot hyödyttävät myös valtiontaloutta verotuksen kautta;
- Luxemburgin yleinen hintataso on vain hieman korkeampi kuin yhteisössä keskimäärin, minkä vuoksi BKT asukasta kohti on ostovoimayksiköinä ilmaistuna, eli käytettäessä muuntokurssina ostovoimaparieteettia, kutakuinkin sama kuin euromääräinen BKT. Yleensä euromääräinen indeksi on sitä suurempi, mitä pienempi volyyminä ilmaistu indeksi on (esimerkiksi Tanskan osalta vuonna 2000 euromääräinen BKT-indeksi asukasta kohti oli 146,4, kun ostovoimayksiköinä ilmaistu indeksi oli vain 120,2 maan erittäin korkean hintatason vuoksi).

Mitä tulee kysymykseen, olisiko Eurostatin syytä tarkastella uudelleen menetelmiään tämäntyyppisten tilastojen osalta, komissio katsoo tämän olevan mahdollonta etenkin seuraavassa esitettävistä syistä.

- Tilastojen laatimista säännellään kansainvälisin standardein ja sopimuksin (EU:ssa Euroopan kansantalouden tilinpito (EKT 95) ja maailmanlaajuisesti kansantalouden tilinpitojärjestelmä (SNA)), joissa ei voida ottaa huomioon eri maiden erityistilanteita.
- Kyseisistä säännöistä käydään usein pitkiä neuvotteluja kansallisten asiantuntijoiden välillä ennen kuin ne muotoillaan neuvoston asetuksiksi, jotka ovat useimmiten tulosta vaikeista kompromissiratkaisuista etenkin silloin, kun niihin liittyy maille koituvia taloudellisia rasitteita (esimerkiksi yhteisön talousarvioon suoritettavia maksuosuuksia).
- Yksi kiistanalaisista aiheista tällä hetkellä on välillisten rahoituspalvelujen (FISIM) kirjaaminen. Tietyt jäsenvaltiot ja etenkin Luxemburg haluaisivat kohdentaa nämä palvelut käyttäjän sektoriin ja BKT:n loppukäyttöön (mikä nostaisi entisestään huomattavasti Luxemburgin BKT:tä), kun taas toiset

jäsenvaltiot eivät puolla kohdentamista. On syytä huomata, että Luxemburg on jo pitkään julkaissut kaksi versiota kansantalouden tilinpidostaan: kansallisen version, jossa välilliset rahoituspalvelut otetaan huomioon, ja yhteisölle suunnatun version, jossa BKT on noin 10–15 prosenttia pienempi kuin kansallisessa versiossa.

- BKT:n käytöstä kansainvälisten vertailujen indikaattorina on toisaalta todettava, että vaikka BKT:n sijasta käytettäisiin kansantulon käsitettä, joka on lähempänä tulojen käsitettä, tilanne ei oleellisesti muuttuisi Luxemburgin osalta, jonka kansantulo on vain hieman pienempi kuin BKT.
- Komissio kuitenkin panee merkille arvoisan parlamentin jäsenen esittämän kysymyksen, jossa nostetaan esiin yksi tilastotieteen perusongelmista: koska tilastojen perustana käytetään kansainvälisiä standardeja ja sopimuksia, joita kaikkien maiden on noudatettava, tilastojen avulla ei voida kuvata absoluuttisesti kaikkia talouselämän ja yhteiskunnan ilmiöitä.

(2002/C 40 E/173)

KIRJALLINEN KYSYMYKS E-2008/01

esittäjä(t): Renato Brunetta (PPE-DE) komissiolle

(6. heinäkuuta 2001)

Aihe: Maakaasutoimitusten operatiivisen hallinnoinnin säännöt Euroopan markkinoilla

Euroopan investointipankin tutkimustulosten mukaan ("The Western European Gas Market, 1996") Euroopan markkinoiden riippuvuus yhteisön ulkopuolisista lähteistä tulee kasvamaan vuoden 1995 31 prosentista 45 prosenttiin vuonna 2010.

Tällaisten määrien hankinta edellyttää erilaisten pitkän aikavälin toimitussopimusten hallinnointia ja hankitun kaasun siirtoon kuluttajamarkkinoille tarvittavien putkien rakentamista ja optimaalista hallinnointia. Ratkaisuja suunniteltaessa kaasunsiirtoverkkojen operatiivista hallinnointia on pidettävä korkean tason strategisena ongelmana.

Mitä Euroopan komissio on tehnyt tai mitä se aikoo tehdä taatakseen maakaasutoimitusten mahdollisimman suuren luotettavuuden ("reliability and dependability") lähteistä, jotka ovat Euroopan unionin alueen ulkopuolella (ja joista tulee yleisimpiä)? Mitkä ovat ne organisaattiorakenteet, jotka kaasun toimittajien ja siirtäjien on toteutettava, jotta ne voivat operatiivisella tasolla ratkaista ongelman siitä, kuinka lieventää niiden vakavien onnettomuuksien seurauksia, joita voi sattua maakaasun siirrossa tai tuottajamaiden tuotantolaitoksissa?

Loyola de Palacion komission puolesta antama vastaus

(6. syyskuuta 2001)

Yhteisön maakaasun tarpeen odotetaan lisääntyvän tulevina vuosikymmeninä samalla kun yhteisön kotimaisen kaasuntuotannon odotetaan supistuvan keskipitkällä tai pitkällä aikavälillä. Tämän vuoksi yhteisön riippuvuuden Euroopan ulkopuolisista kaasunlähteistä odotetaan kasvavan seuraavien 20–30 vuoden aikana.

Tuontikaasun tarpeen lisääntyminen korostaa yhteisön ja ulkopuolisten toimittajien välisten vahvojen poliittisten ja fyysisten yhteyksien sekä monipuolisen tuotevalikoiman tarpeellisuutta. Komission vihreässä kirjassa "Energiahuoltostrategia Euroopalle" ⁽¹⁾ määritetään yhteisön energiahuollon varmistamisen kannalta olennaiset strategiset tekijät. Niihin luetaan muun muassa mahdolliset geopoliittiset seuraukset siinä tapauksessa, että tuontiriippuvuus sellaisista ulkoisista kaasuntoimittajista kuten Algeria ja Venäjä lisääntyy odotetulla tavalla.

Vaikka toimitukset yhteisön tärkeimmältä EU:n ulkopuoliselta kaasun toimittajalta – ensin entisestä Neuvostoliitosta ja sittemmin Venäjältä – ovat sujuneet esimerkillisesti yli 25 vuoden ajan, sekä teknisen että poliittisen yhteistyön lujittaminen ulkoisten toimittajien kanssa pitkällä aikavälillä on molempien osapuolten strategisten etujen mukaista.